

Vánoční farní noviny

Dobrý den milí farníci

Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán

Bible, Lukášovo evangelium 2,11

**Nebylo místa v srdcích lidí, chudá stáj Syna hostila,
Dítě pastýři v jeslích vidí, Bůh tajemství Lásky otvírá.
Nebude člověk bez naděje, blízko je Boží lásky dech,
s vírou den nehasne bez pokoje, buď sláva Bohu na
výsostech.**

„To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila“

**Ať usnou marné tužby, otevřou se dveře zamčené
a znovu zazáří znamení jediné: Dítě z Panny počaté
a zrozené. Úsvit předpovědi z ráje, rosa modliteb
spravedlivých, květ Lásky na trní světa, náruč
Milosrdenství ubohých.**

V dnešních farních novinách vám nabídneme několik zajímavých příběhů, kterými bychom vás chtěli alespoň částečně rozptýlit po prožitém předsvátečním shonu.

*„Milosrdenství a věrnost se potkají,
spravedlnost a pokoj se políbí.“*

Ž 88,11

Začneme příběhem co znamená slovo **láska pro malé děti.**

Skupina amerických výzkumníků položila dětem mezi 4 a 8 lety stejnou otázku: " Co znamená slovo **láska**?" Odpovědi byly mnohem širší a hlubší, než si kdo dokázal představit... Rozšiřuje to naše chápání lásky jako něco víc, než jen sexu mezi mužem a ženou.

Děti odpovídali následovně.

Láska je když: " Když má babička dostala artritidu, nemohla se už ohnout a nalakovat si nehty na nohou a můj děda ji je nalakoval i když jeho ruce také trpěly artritidou. Tohle je **láska** " 6 let.

" Pokud vás někdo miluje, vyslovuje vaše jméno zvláštním způsobem a vy víte, že vaše jméno je u něho v bezpečí. " 5. let

" **Láska** je jít někam na jídlo a dát někomu většinu svých hranolek, aniž byste ho nutili, aby Vám dal cokoli na oplátku " 6 let

" **Láska** je něco, co vás rozesměje, když máte špatnou náladu. " 4 roky.

" **Láska** je, když máma dělá tátovi kávu a ochutná ji, než mu podá hrnek, aby se ujistila, že chutná dobře " 7 let.

" **Láska** je říkat klukovi, že se ti líbí jeho tričko i přesto že ho nosí každý den " 7 let.

" **Láska** je, když vám štěně olizuje obličej, i když jste ho nechali celý den samotné " 4 roky

" Když někoho miluješ, tvé řasy vždy lítají nahoru a dolů, a hvězdy se pod nimi hromadí " 7 let.

" **Láska** je, když máma vidí tátu na záchodě a nemyslí si, že je to hnus " 6 let.

" Když nemiluješ, nikdy bys neměl říkat ". Miluji tě ". Ale pokud miluješ, tak bys to měl říkat pořád dokola . Lidé zapomínají " 8 let.

Autor studie byl Leo Buscaglia známý americký motivační řečník, který vysvětlil jaký byl význam tohoto průzkumu. Cílem bylo najít to necitlivější a nejstarostlivější dítě.

Nakonec se vítězem stala čtyřletá holčička, u které chlapec ze sousedství nedávno přišel o svou matku.

Když uviděla, že kluk pláče, šla k plotu, tam si sedla na zem vedle něj a jen seděla. Když se její matka později zeptala, co chlapci říkala, o čem se spolu bavili, odpověděla:

" Nic. Jen jsem mu pomáhala plakat "

*V hlubokém tichu až k žasnutí
nalézt svou cestu k Betlému,
obejmout Lásku k Dítěti,
nám z nebes darovanému.*

*Ať pokoj srdce prostoupí
a dotkne se jej Boží svět,
naděje nově nakloní,
světlo ve tmách uvidět.*

Nejlepší dívka

Tati! Tati! Půjdeme do parku a pak do obchodu?

Pojďme! Koupíme si zmrzlinu? Nejprve nakoupíme ty nejdůležitější věci. A co je pro nás nejdůležitější?

Nejdůležitější je udělat tvou mámu šťastnou.

Ale vždyť já jsem pro tebe nejdůležitější! Jsem přece malý...

Otec se posadil a zadíval se do očí svého syna a pak se zeptal: Když si ráno sedneš ke stolu, je snídaně připravená a krásně voní?

Když jdeš do školky, máš čisté a vyžehlené oblečení?

Když přijdeš večer domů - je tam čisto a pohoda?

Vypráví ti máma pohádky a příběhy, když si jdeš lehnout do postele?

Ty i já, mladý muži, máme povinnost chránit a potěšit dívku, která nás miluje. A naše dívka to je tvoje máma a má žena. Chlapec dlouho mlčel a potom, při pohledu na svého otce, se zeptal: Jak můžeme potěšit tak hodnou holčičku?

Otec se usmál, vzal syna za ruku a řekl - pojďme, ukážu ti, jak potěšit svou milovanou holčičku.

A spěchali do květinářství...

Seznamte se, prosím...

Amišové. Celý svět se podivuje jejich životnímu stylu, přitom jsou to jediní lidé, kteří nemají rakovinu

Myslíte si, že v dnešní vyspělé době plné elektroniky, počítačů, telefonů a aut by se už nikdo nechtěl vrátit do doby, kdy nic z toho neexistovalo? Tak to jste na omylu. V USA totiž žijí lidé, kteří se zasekli v čase. Místo aut mají bryčky tažené koňmi, nemají elektřinu, vše si vypěstují sami a neznají ani peníze. Svým životním stylem a oblékáním jsou opravdu pozoruhodní. Říkají si amišové a jako jedni z mála lidí na planetě netrpí žádnými civilizačními chorobami včetně rakoviny.

Je jich kolem 150 000 a skoro neznají moderní svět. Amišové žijí roztroušeni ve 22 státech USA a v kanadském Ontariu. Základem jejich světonázoru je víra v Boha a praktikování jednoduchého života v souladu s přírodou, půdou a ostatními členy své komunity. Mají své školy, své doktory a své zákony. Věnují se především zemědělství, kdy postaru obdělávají svou půdou oracím pluhem, za který je zapřažena kráva nebo kůň. Auta nemají. Místo toho jezdí černou koňskou bryčkou. Nemají pračky, televize, rádia, počítače a elektřinu. Na státu nejsou závislí vůbec, a tak odmítají platit daně. Neexistují u nich domovy důchodců ani dětské domovy, vše je podřízeno víře v Boha a cudnosti.

Věří, že budou-li žít tímto tradičním způsobem, budou blaženější než uspěchané a zmatené současné lidstvo, honící se za kariérou a prosazující své ego všemi prostředky. Svě přesvědčení nikomu nevnucují a otevřené konfrontaci s moderním světem se úzkostlivě vyhýbají.

Základem je rodina

Rodina je u amišů to nejdůležitější. Hlavním heslem je – „...hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy muž a hlavou Krista je Bůh“. Muž tedy musí pracovat na poli a zajistit a uživit rodinu, žena pouze rodí děti a stará se o domácnost. Rozvody u amišů neexistují. Rodinu může rozvést jen Bůh.

Průměrná rodina má 5 – 7 dětí. Žena má být muži oporou a pomáhat mu, ale rovna mu rozhodně není.

Jak žijí

Hodně skromně. Výzdoba amišských domácností je jednoduchá. Pár kusů dřevěného nábytku, sem tam nějaká dečka, oblečení zavěšené na zdi. Květy se pěstují pouze na záhonech nebo v květináčích, vázu byste zde hledali marně. Na stěnách nevisí žádné fotografie a fotografování jako takové amišové striktně odmítají. (To je také důvod, proč perfektní fotky amišů jednoduše nenajdete.)

Dřevěný baráček, ve kterém žijí, je malinkatý a má pár místnůstek. To rodinu nutí být neustále pohromadě. V jednom malém baráčku mohou žít i tři generace. Navzájem si pomáhají a drží při sobě. Znamená to, že od státu nemusí pobírat absolutně žádné důchody. Stát si jejich nezávislosti začal opravdu cenit, a tak je zprostil od placení daní.

Jak se oblékají

Šaty, které nosí amišové, nejsou barevné. Ženy nosí dlouhé černé šaty a na hlavách mají šátky nebo bílé čapečky na zavázání, kterými skrývají své dlouhé vlasy. Amišky mají zakázáno si vlasy stříhat. Muži nosí plnovous. Oblékají si bílé košile s černými kalhotami, ke kterým patří šle. Na hlavách mají slaměné klobouky. Jejich oblečení je inspirováno jejich předky, rolníky ze 16. století. Jejich styl oblékání symbolizuje pokoru a skromnost. Skříňe na oblečení jsou nevelké, vždyť většina žen vlastní pouze čtvero šatů: jedny svátečnější, jedny obyčejné, jedny na praní a jedny rezervní.

Vzdělání

Vzdělání u amišů rozhodně není prioritou a většina amišských dětí končí pouze se základním vzděláním. To ale neznamená, že by nebyli dostatečně vzděláni. Odmítají se pouze zatěžovat tím, co nebudou s určitostí nikdy v životě potřebovat. Hloupí však rozhodně nejsou. Někteří z nich ovládají i dva cizí jazyky, a co se týče například jejich znalostí živočišné a rostlinné výroby, mohou směle konkurovat kterémukoliv absolventovi střední zemědělské školy již ve svých dvanácti letech.

Na zkušenu

Když mladý amiš dovrší asi 16 let, může opustit komunitu a zkusit si život v civilizaci. Amišové totiž nikoho nenutí, aby žil životem jako v 16. století. Teenageři jdou tedy na zkušenu. 90 % se jich ale vrátí. Setkání s realitou je pro ně neuvěřitelným kulturním šokem. Většinou neumí v moderním světě absolutně žít. Vše je hlučné a uspěchané a na to člověk, který žil skromně a v harmonii celých 16 let, absolutně není stavěný.

Jsou to jedni z nejzdravějších lidí

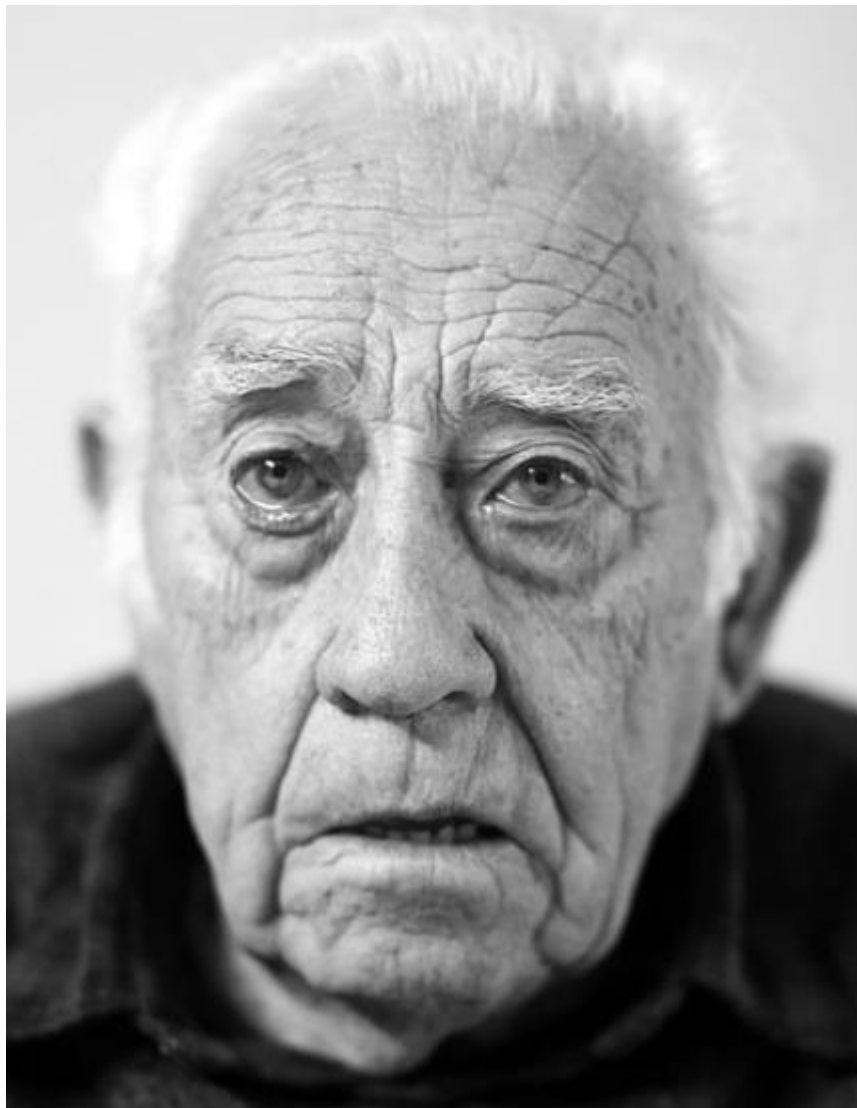
Zajímavé je, že díky jejich skromnému životnímu stylu amišové opravdu neznají civilizační choroby. Svým zdravým životním stylem zdravím jen překypují. Jedí jen zdravé potraviny, které si vypěstují na svých políčkách, jsou stále na čerstvém vzduchu a nejsou vystaveni toxinům a těžká práce v zemědělství je vlastně nutí do zdravého pohybu. Možná na jejich životním stylu něco bude...

*„... Už je s námi věčná Láską, už tu nejsme sami,
přišla na svět v prostém chlévě, přišla jesličkami...“*

Strach o odvahu

Před rokem jsem potkal starého muže, který šel pomalu o holi v obchodě plném lidí bez respirátoru. Prodavač se ho zeptal, jestli nemá strach, chodit ve svém věku bez ochrany.

„Já a strach? Odpověděl. „Nikdy jsem strach neměl, strach je jen absencí odvahy. " Neměl jsem strach, když u nás zazvonili nacisti a ubili mého otce. Měl jsem vztek a také lítost, ale strach ne. Neměl jsem strach, když spojenecké letectvo vybombardovalo náš dům a my pak s matkou museli žít dlouhé měsíce u příbuzných. Byli jsme nešťastní a žilo se nám těžko, ale strach jsme neměli, věřili jsme, že zase bude lépe. Neměl jsem strach, ani tehdy když jsem v 18 letech nastoupil fírat do dolů. Žádné ochranné prostředky, žádná bezpečnost práce. Neměl jsem ani strach poté, co to celou naši směnu zavalilo a vyhrabali nás až po několika dnech...

Život je zkrátka nebezpečný a člověk se většinou nebezpečí nemá šanci vyhnout. Tvůj osud tě však nikdy nemine. Postav se k němu čelem.

Příteli, dnes ale strach mám. Nebojím se o sebe, ale bojím se o své děti a své vnuky.

Bojím se, že oni dnes, díky pohodlí a nekonečné snaze zjednodušit si život, už úplně ztratili svou odvahu...

***A v jeho jménu bude naděje národů.
(Mt 12,21)***

Čínská moudrost

Vaše tvrdá práce je snem každého nezaměstnaného;

Vaše zlobivé dítě je snem každého bezdětného;

Váš malý dům je snem každého bezdomovce;

Váš malý kapitál je snem každého dlužníka;

Vaše slabé zdraví je snem každého pacienta s nevléčitelnou nemocí.

Váš klid v duši, váš klidný spánek, vaše cenově dostupné jídlo je snem každého, v jehož zemi se válčí.

Člověk by si proto měl vážit všeho, co má.

Nikdo přece neví, co s ním bude zítra.

Okénko

do historie farností

Socha P. Marie Svatohostýnské

Na památku 40 let výročí korunovace P. Marie na Sv. Hostýně r.1912 posvěcena byla 2.června 1952 kamenná socha P. Marie Svatohostýnské ve farní zahrádce. Koupěna byla duch. správou od kamenosochaře Bendy v Polešovicích.

Exhumace Rumunů

Na zdejším hřbitově bylo r.1945 při frontových bojích pohřbeno 14 vojáků Rumunů. Hroby byly opatřeny dřevěnými kříži. V r.1951 a 1952

provádělo se soustředování jejich tělesných pozůstatků na ústřední hřbitov v Brně a pokud rodiny padlých o to žádaly, byly pozůstatky převáženy i do rodné jejich země. V říjnu r.1952 byly i zde vojáci exhumováni, a pozůstatky se zjištěním totožnosti uloženy do beden a odvezeny. Exhumaci prováděla vojenská správa. Během dvou hodin byla práce hotova. Rakve v nichž byli pohřbeni byli již ohnilé. Krytým autem byly pozůstatky odvezeny do Brna.

Pohřbení kostí vojáků z nájezdů maďarských

Na bývalém písčném kopci „U větráka“ – kde stával před lety větrný mlýn, za nájezdů maďarských hord byly pohřbeni vojáci i s koňmi. Při kopání písku se přicházelo na lidské kosti. Byly nalezeny i zbraně. Kosti z lidských koster byly v r.1952 sebrány a pohřbeny na zdejším hřbitově na Dušičky r.1952 v pravém dolním rohu hřbitova. Dnes pozemky „u větráka“ jsou již zplanýrovány a slouží za stavební místa.

Povodně r.1952

Kolem svátku sv. Jana Křtitele r.1952 dostavily se prudké a stále lijáky. Lilo ve dne, v noci, takže nížiny byly plné vody. Ve zdejší obci byly způsobeny škody na polích, okopaniny vyplaveny, stromy ve vodě se podpařily a uschly, na jezerkách u hasičské zbrojnice vymleta a odplavena vodou ohromná spousta země – jáma sahala až ke kříži. Milotice kolem hřbitova byly ve vodě, i v domech byla voda. Na dvoře zde voda stála a sklep pod mlatevnou plný vody. Štěstí, že v r.1951 jsem dal prádelku, již praskající, stáhnout kleštinami. Jistě by byla při této povodni se rozsypala.

Měnová reforma 31.5.1953

Zákonem o měnové reformě ze dne 31.5.1953 byly zrušeny tyto kapitály a cenné papíry:

1) Vázané vklady z r.1945 uložené u Spořitelního a záložního spolku ve Vacenovicích:

č. knížky 581 „Pomníkový fond“	Kčs 27 000
č.kn. 114 „Charita Vacenovice“	Kčs 11 470
č.kn. 112 „Zámořské misie“	Kčs 3 615
č.kn. 519 „Kostelní spolek Vacenovice“	Kčs 109 229,80
č.kn. 98 „Nadace na udržování kaple Rosalie Němcové“	Kčs 195,70
č.kn.109 „Nadace na udržování sochy Nejsv.Trojce“	Kčs 315,40

2) Vázané vklady ve spořitelně města Kyjova:

č.kn. 16063 „Fond na udržování kostela a farní budovy“ Kčs 1 870

č.kn. 16064 „Farní fond chudinský“ Kčs 847

3) Cenné papíry nadací:

3% státní půjčka umoř. v letech 1960 – 1989 nominále Kčs 17 000

celkem Kčs 171 542,90

Vkladní knížky byly odeslány Arcib. konsistoři v Olomouci. Z celé cifry zbylo jen poslední číslo zprava.

Vichřice – větrné smrště

V neděli XI. po sv. Duchu 22.srpna 1953 odpoledne, přihnala se od západu větrná smršť. Na rohu kostela byla vyvrácena košatá lípa, ovocné stromy polámány, elektrické vedení zpřetrháno, střechy na kostele poškozeny. Na věži se strany jižní utržena krytina. Po bouři veliký liják.

14.srpna 1957 večer od 5 – ½ 6.hod zuřila opět větrná smršť. Velmi byly polámány staré lípy před kostelem i kolem kostela, ovocné stromy rozlámány, zvláště trnky, které toho roku mnoho zarodily. Střechy na faře poškozeny. Před 90 lety právě v tentýž den také hrozná větrná smršť.

3.května 1958 před polednem opět se přihnala od západu ohromná větrná bouře. Šťěstí, že stromy ještě nebyly plně v listu a květu (jaro se opozdilo). Střecha kostela poškozena nad varhanami. V obci mnoho střech poškozeno, mlatevna Aloise Křížky č.48 větrem se úplně zřítla.

Socha P. Marie Lurdské na kostelním poli „Nad březy“

Rodina Cyrila Blahuška z Vacenovic č.352 pojala úmysl postavit u svého domu sochu P.Marie Lurdské. Duch. správce sochu opatřil od Středomoravského průmyslu kamene, provozovna Olomouc (bývalá firma Semerák). Socha sama stála 2 860 Kčs, bez dopravy ve staré měně. Když MNV ve Vacenovicích nedal povolení k postavení sochy před domem č.352, slíbil Cyril Blahušek, že ve své zahradě postaví kamennou jeskyni pro sochu. Během času své smýšlení změnil a slibu nedodržel. Duch. správa se rozhodla postavit sochu na kostelním poli „Nad Březy.“ Rodina Blahuškova s tím souhlasila a slíbila všechn náklad s postavením spojený uhradit. R.1955 socha postavena a 25.září 1955 v tichosti posvěcena. Žádost o povolení průvodu nebyla ONV v Kyjově vyřízena. Ovšem náklad spojený s postavením sochy 500 Kčs, též rodina Blahuškova neuhradila. Před sochou duch. správa vysadila okrasné křoviny. S postavením sochy bylo mnoho řečí, jak už to bývá, sochu uhradil Cyril Blahušek, respektive jeho synek z úspor přičiněním své matky a dál se už nic nestalo. Ostatní musela obstarat duch. správa. Postavení provedl Josef Měchura, kameník ve Vacenovicích.

*Na tvář světa jsi přinesl ztracený úsměv,
v očích těch, kdo nevidí, se pohnulo světlo,
úzkost a strach našly svůj práh naděje,
nad vlnami klamu a lží vzešlo tvé Slovo.*

*Sestoupils mezi nás,
Divuplný rádce, Vládce pokoje.*

Zázračný sen Karla IV.:

Změnil celý jeho život?

Osud Karla IV. doprovázelo několik tajuplných událostí. Patří mezi ně i prorocký sen z roku 1333. Tento mystický zážitek ho prý přivedl k jinému pohledu na svět a k některým jeho rozhodnutím.

Spící muž se převaluje na lůžku, protože se mu zdá podivný sen. Vedle něj se objevuje vysoká postava s křídly. „Anděl Páně postavil se vedle nás po levé straně lůžka a udeřil nás do boku, řka: , Vstaň a pojď s námi.‘ Uchopiv nás za vlasy na temeni hlavy, vznesl se s námi do vzduchu až nad veliký šik ozbrojených jezdců,“ vzpomíná na svůj noční zážitek budoucí český král a římský císař Karel IV. (1316 – 1378) v knize Vita Caroli (Život Karlův). Velmi živý sen pokračuje příchodem dalšího anděla, který v zástupu mužů jednoho sekne svým ohnivým mečem. Vzápětí anděl dodá, že zasažený muž je šlechtic Dauphin z Vienne (titul pro šlechtice z Francie) a je prý takto Bohem potrestán za své hříchy. Jak je možné, že se děj tohoto snu později vyplnil?

Varování ze spánku

Záhada noční vize se odehrává v noci na 15. srpen 1333. Karel tehdy pobývá druhým rokem v neklidné severní Itálii, kde se snaží upevnit moc svého otce v jeho državách. O několik týdnů později se dozvídá, že tehdejší Dauphin z Vienne vskutku přibližně v době, kdy měl onen sen, zemřel. Na mladého nástupce českého trůnu tato okolnost zapůsobí natolik, že se o ní později zmíní nejen svému otci, ale také několika dalším lidem.

Změna zhýralého synka

Podle Karlových vlastních slov mu anděl ve snu sdělil, že může dopadnout stejně jako dauphin, pokud se nebude řídit božími zákony. V té době je již sice mladý muž s královskými ambicemi vcelku pobožným, ale na druhou stranu mu nejsou cizí ani různé rozkoše pozemského světa. Budoucí římský císař se v mládí rád účastní rytířských turnajů, nevyhýbá se bitvám, pije často víno a rád prohání krasavice. Vede zkrátka poměrně bujarý život. Avšak vyplněnou událost ze svého snu bere jako varování před přílišným hýřením. Snad i proto se mění v uvážlivého muže, který si nadevše cenní křesťanské víry a zabývá se duchovnem i mystikou. Spory poté raději řeší nenásilnou cestou a má úctu i ke svým nepřátelům. Mohl právě zvláštní sen změnit Karlův náhled na svět?

Jak unikl jisté smrti?

Ještě před oním snem se během Karlova pobytu v Itálii odehrají i další zvláštní příhody, které ho utvrzují v tom, že nad ním bdí vyšší moc. Již třetí den po příjezdu, na jaře roku 1331, uniká uznávaný český vládce jisté smrti. Jeho otec má totiž mezi mnoha tamějšími italskými rody zatvrzelé a všeho schopné nepřátele. A protože travičství má v této zemi již tehdy své příznivce, je při snídani pomocí jedu zákeřně usmrcena téměř celá Karlova družina. Sám otec vlasti pokusu o likvidaci jako zázrakem unikne, protože se postí před ranní mší. Bere to jako znamení shůry, že se má držet své víry a zásad. Šlo o náhodu?

Měl věštecké nadání?

Karel uniká pokusu o otrávení ještě nejméně jednou – již v době vlády nad Čechami. Ale podobně zázračně vyvázne i z další překerní situace. V bitvě u italského Terenza se válečné štěstí otočí nečekaně na jeho stranu. A podobných osudových náhod zažije ještě několik. Jako by ho vskutku chránily neviditelné síly. Promlouval k němu sám Bůh, nebo měl Karel jakési věštecké schopnosti?

Vidění Arnošta z Pardubic

Karlovým přítelem a rádcem byl český arcibiskup Arnošt z Pardubic (1297 – 1364). Tento výjimečný muž sdílí s císařem podobné názory na svět a víru, a zřejmě disponuje také některými zvláštními schopnostmi.

Arnošt má v dětství v kostele spatřit, jak od něj socha Panny Marie odvrací tvář. Budoucí arcibiskup si toto znamení vysvětluje jako pohružku vyšší moci za jakýsi hřích, který měl spáchat. Od té doby se prý snaží vždy řídit biblí, a později společně s Karlem usilují o odstranění největších zlořádů z řad světských vládců i římskokatolické církve. Co byla jeho někdejší vize zač?

Krátce o Arnoštu z Pardubic

Arnošt prožil dětství v Kladsku, kde ho otec, zdejší královský purkrabí, dal učit svobodným uměním ve farní škole johanitů při kostele sv. Jana. Následovala církevní škola v Broumově, studia v Praze, a protože v hlavním českém městě ještě *univerzita nebyla, vypravil se adept vysokoškolského vzdělání do Itálie. Zde se učil čtrnáct let v Bologni a Padově, jeho hlavní obor ovšem nebylo bohosloví, nýbrž práva. Právě v Itálii se seznámil s budoucím Karlem IV. Ještě jako student navštívil Avignon.*

Po návratu do Čech (1339) se dal Arnošt vysvětit. Jako důvěrný kralevicův rádce se stal členem kapituly u svatého Víta a když 5. ledna 1343 zemřel pražský biskup Jan IV. z Dražic, stal se jeho nástupcem. Zanedlouho nato pověřuje Karel Arnošta poselstvím k papeži ohledně zřízení arcibiskupství. Po ročním biskupském působení současně s povýšením pražského stolce na metropolitní byl 30. dubna 1344 jmenován arcibiskupem. Podléhalo mu pak biskupství olomoucké a téhož roku založené biskupství litomyšlské. 2. září 1347 korunoval Karla českým králem.

V roce 1349 vyhlásil provinciální statuta, církevní zákoník, který systematicky stanovil hlavní zásady církevního práva. vymezil kompetenci a způsob jednání biskupského soudu. Spiritualita prvního arcibiskupa byla blízká augustiniánu, mezi augustiniánskými kanovníky měl spolupracovníky a tomuto řádu založil kláštery v Kladsku, Jaroměři a Rokycanech.

Arnošt z Pardubic působil často jako diplomat ve službách Karla IV., zápisy se o něm zmiňují jako pohledném muži evropského rozhledu a dobrém řečníkovi. Při této příležitosti se seznámil i s *Petrarkou*, (italský spisovatel a básník), kterého král pozval do Prahy v roce 1356. Arnošt se stal po založení pražské univerzity roku 1348 jejím kancléřem, stejně jako i jeho předhusitští nástupci. Zemřel roku 1364 v Roudnici a pohřben byl v Kladsku ve farním kostele sv. Jana.

Mystéria svatého Prokopa Sváděl boj se zlými duchy?

V české historii nenajdeme světce, který je opředen tolika legendami a záhadami. Kromě slavného boje s ďáblem měl Prokop během svého života vykonat i další zázraky. A ve spojitosti s ním se prý paranormální jevy odehrávají dodnes! **Je asi 30 let** po přelomu prvního milénia. Nacházíme se v nelítostném středověku a před roubeným domkem se modlí muž oblečený v mnišské kápi. Jeho rozjímání nečekaně přeruší řev, ozývající se od nedaleké skály. Muže náhle obklopí stíny. Jako už několikrát předtím, i dnes se temné síly snaží ovládnout jeho duši. Zbožný svatý Prokop (zemřel 1053) však neztrácí duchapřítomnost. Duchy nejen odežene, ale jednoho z nich i pokoří a zapřáhne do pluhu. Tolik vypráví stará legenda ze středních Čech.

O životě svatého Prokopa se v Česku již od středověku vypráví mnoho pověstí, které většinou vyzdvihují jeho příkladný život a neuvěřitelné skutky. Mimo jiné má vést boj se zlými duchy. Další skutek, který tohoto kněze a poustevníka navždy proslaví, je založení

Sázavského kláštera (asi 30 kilometrů jihovýchodně od Prahy). Toto významné místo *spoluzakládá* Prokop kolem roku 1030 za pomoci tehdejšího českého knížete Oldřicha (+1034) na březích řeky Sázavy a stává se jeho prvním opatem. Tento benediktínský klášter je již od svého založení spojen s *rozvojem* duchovního života a slovanské vzdělanosti.

V okolí kláštera se traduje, že Prokop bojoval s ďáblem. Údajně s jeho pomocí zoral pole a také vytvořil brázdu. Může být náhoda, že poblíž bývalého kláštera v městečku Sázava se skutečně nalézá podivná rýha – kdysi dlouhá několik kilometrů? Již stovky let se jí mezi místními neřekne jinak než Čertova brázda. Ale souvisí její vznik s Prokopem? Podle názoru většiny historiků vznikla ze zcela jiného důvodu. „Patrišně šlo o dálkovou obchodní, ale možná i rituální cestu, neboť propojuje několik pravěkých pohřebišť a posvátných vodních pramenů. Ještě na počátku 20. století se jako výrazná linie vinula krajinou od Chotouně,

sv. Prokop a kníže Oldřich

údajného rodiště sv. Prokopa, až k Sázavskému klášteřu.“ uvádí český spisovatel a záhadolog Otomar Dvořák (nar. 1951). Ale jak to tedy bylo s Prokopovým bojem proti temným silám?

Protože o životě slavného opata neexistují věrohodné historické záznamy z doby jeho života, musíme mnohé odvodit pouze z pozdějších kronik a nepřiliš věrohodných pověstí a legend. Je příběh o boji Prokopa s ďáblem pouze vzpomínkou na obrácení zdejších vesničanů na víru? Snažil se Prokop potlačit jejich přetrvávající, a leckdy krvavé pohanské rituály? Zřejmě ano, neboť většina tradovaných příběhů o Prokopovi jsou vlastně *zkazky o boji dobra se zlem*. V mnoha příbězích se například zdůrazňuje světcova péče o chudé. Traduje se však také, že Prokop dokázal konat zázraky, a to dokonce i po své smrti.

V sázavském barokním kostele visí takzvaný Milostný obraz svatého Prokopa. Dvacátého července 2006 na něm několik zdejších průvodkyň i dalších lidí spatřily otevřené Prokopovy oči. Jenže sv. Prokop má na malbě oči jinak sklopené! Mohlo snad jít o optický klam nebo poškození barvy na obraze? *Ale jak si vysvětlit, že ho tak vidělo více lidí a že následující den má Prokop své oči opět zavřené?* Stejný jev byl zaznamenán i v letech 1660 až 1711. „Tu pak znamenati počali někteří věřící, že na obraze dějí se změny (...) Z prvních, kdož úkazy ty zřetelněji pozorovali, byl roku 1660 Jan Viktorin, hrabě ze Šternberka (...) otvírá sv. Prokop na obraze oči, ačkoliv vypodobněn jest s očima zavřenýma,“ píše se v knize o historii Sázavského klášteřa. Lze událost nějak logicky vysvětlit?

Knihy o historii klášteřa pochází od kanovníka Svatovítské katedrály a českého spisovatele Františka Borcia Krásly (1844 – 1907). Obsahuje také záznamy z let 1667, 1707 a 1710, které potvrzují ten samý úkaz! Tajemný jev je spatřen mnoha lidmi nezávisle na sobě a jen těžko se dá uvěřit, že jde o výmysl.

Za tři roky po těchto úkazech, v roce 1713, propuká v Čechách morová nákaza. Proto někteří badatelé jevy na obraze spojují s varováním před tímto neštěstím. Může nás vyobrazený světec, který přináší pokrok do Posázaví, varovat před naší budoucností?

Udělejte si pohodlí, uvařte si kávičku a začtete se.

Jednoho dne někdo zazvonil u našich dveří.

„Neruším?“

„Přicházíš k nám na návštěvu bez ohlášení?“

„Ano. Nechci, abyste věděli, kdy k vám přijdu“, odpověděl náš nezvaný host.

„Ale musela jsem přijít, zazvonit a říct ti, že je čas, abych vzala jednoho z vás s sebou. Tedy tebe nebo tvou ženu. Ty rozhodni, kdo z vás půjde se mnou“.

„Poslouchej“, řekl jsem, „svou ženu miluji a ona se tak raduje ze života. Jestli má zemřít ona, vezmi raději mě místo ní“.

„Dobře sis to rozmyslel? Myslíš vážně to, co říkáš?“, zeptal se náš host, Smrt.

„To rozhodnutí není jednoduché. Kdo zemře, je ve výhodě. Je osvobozený od všech starostí a trápení. Všechno, co vás zatěžuje, boj o život, hádky se sousedy, nesplacené dluhy v bance, strach z nemoci, tohle všechno v okamžiku smrti zmizí“.

„No, vidíš“, řekl jsem, „chápu, že mě chceš utěšit, když mě chceš vzít s sebou, ale pokud jde o mě, jestli umřu dřív než moje žena, nebudu ve výhodě, protože ji miluju“.

Smrt se na mě podívala a řekla:

„Právě proto, že ji miluješ, zamysli se znovu. Máte šťastné manželství, 45 let žijete jeden pro druhého, staráte se o sebe vzájemně, společně jste prožívali různé situace, proto ten, kdo tady zůstane, pocítí těžší úder, než ten, kdo odejde. Zamysli se, jak bude vypadat život

tvoji ženy, když zemřeš. Bude mít zlomené srdce a na všechno zůstane sama. Její život bude o mnoho těžší, když tu nebudeš. Nebude mít nikoho, kdo jí bude utírat slzy a utěšovat ji. Kdo jí pomůže v jejím smutku? Každá vzpomínka na tebe jí bude bolet. Bude osamělá. Vaši společní přátelé odejdou, protože nebudou vědět, jak trávit čas jen jedním z vás. Její rty se nebudou usmívat a víc si bude uvědomovat to, co jí v životě chybí. Bude litovat, že ti nikdy nepoděkovala za to, že sis ji vzal za ženu, a že jsi jí byl dobrým mužem.

Nevyslovená slova lásky budou těžká jako závaží, které jí leží na srdci. Budou tížit její duši a pro bolest na hrudi se nebude moci ani nadechnout. Každá minuta bez tebe pro ni bude znamenat věčnost. Bude si povídat s neživými předměty kolem sebe,

protože nebude mít nikoho, komu by se ze svého bolu vypovídala. Časem se jí nebude chtít vůbec vstát z postele. Proč by měla vstát, když ji nikdo nepotřebuje a nečeká? Jsi si jistý, že ji chceš nechat samotnou v této bolesti ?"

„Ne!“, zakřičel jsem, „nesmí takto žít ! Miluju ji víc než sebe. Nech radši žít mě a vezmi si ji. Teď spí nahoře v pokoji. Teď cítí klid, teď spokojeně spí, vezmi si ji. Udělej to něžně, ať se nevzbudí, a ať otevře oči až před Bohem, aby se nemusela trápit tím, jestli to tady bez ní zvládnou.“

Smrt souhlasně přikývla a vstoupila na schody, aby se vydala směrem do pokoje, kde spala moje žena.

„Ne“, zakřičel jsem znova, „nech ji, vezmi si mě. Nedokážu žít bez jejího hlasu, bez jejích kroků v domě. Nemůžu tu sedět takhle sám nebo ležet sám v posteli a neslyšet její dech. Jak se budu moct z něčeho těšit, když tady nebude? Všechno mi ji bude připomínat, její oblíbené křeslo, kabát na věšáku, každá košile, kterou vezmu ze skříně, kterou ona prala a s láskou žehlila, každá ponožka, kterou štufovala, dokonce lavice v kostele, kde jsme společně klečeli a modlili se. Jak budu dál žít, když se na to všechno podívám? Moje myšlenky už nikdy neuslyší. Tolik něžných slov, které ji už nikdy neřeknu. Tolik slov jsem jí ještě neřekl. Budu si vyčítat, proč jsem raději sledoval televizi nebo si četl, místo toho, abych se jí věnoval a říkal jí, jak je krásná. Poslední roky jsem jí nikdy nepoděkoval za to, že je se mnou, a že si mě vzala za muže. Nepoděkoval jsem jí za lásku, trpělivost, úsměv, kterým mě vítala. Teď vím, že ta nejkrásnější slova jsou " moje žena" a že ji miluju. Dovol mi k ní jít, než si ji vezmeš. Dej mi tři dny, tři hodiny, abych udělal a řekl aspoň něco z toho, co jsem zmeškal za celé ty roky ..."

Smrt se zastavila a pomalu sestoupila ze schodů.

„Teď jsem se znovu podívala do svého diáře a zjistila jsem, že jsem si spletla adresu. Vy dva jste na řadě až za několik dní. Neříkám, kolik vám zbývá času. Řeknu jen - užijte si ten zbývající společný čas, protože až přijdu příště, už vám nedaruju tři dni společného života, dokonce ani tři minuty na opravu toho, co jste za 45 let nestihli ".

Nic neodkládejte, nikdy nevíte, kdy vám zazvoní host u dveří.

*Kéž rozzáří se novým jasem hvězda slávy, pokoje,
nad nocí srdcí uzamčených zvěsti pravé naděje.*

*Rosa nebes tíží zemskou vlaší darem milosti,
skryto světům v lidské moci Slovo vzchází z výsosti.*

*V touze srdce uslyš chválu, jež zní zpěvem andělů,
nes v sobě dotyk věčné Lásky prostou vírou pastýřů.*

Mezi moravskými vinohrady je v popředí uctívání, papež svatý Urban, jenž je vyobrazován spolu s hrozdem vína. Mezi patrony vína jej zařadila legenda, která praví, že vinice ukryla papeže Urbana před pronásledovateli a zachránila mu tak život.

Pochází z jihovýchodní Francie. V mládí vstoupil do benediktinského kláštera v Chirac. Dosáhl dvou doktorátů a vyučoval právo. Ve 32 letech se stal knězem a o 10 let později opatem. V 52 letech, 31. 10. 1362, byl v Avignone, kde v té době sídlil papežský dvůr, zvolen papežem. Za svého pontifikátu se pokoušel vrátit papežský stolec po 63 letech do Říma. Působil tam necelé dva roky (od 16. 10. 1367) a vrátil se do Francie ve

snaze zabránit válečnému konfliktu mezi Francií a Anglií. Následujícího roku zemřel.

Narodil se asi roku 1310 v Grisac, v oblasti Languedoc na jihovýchodě Francie, do šlechtické rodiny jako Vilém Grimoard. Měl mimořádné nadání a odešel studovat do Montpellier a pak na práva do Toulous. Po dosažení dvou doktorátů, církevního i občanského práva, odešel do benediktinského kláštera v Chiracu a zde se asi v r. 1342 stal knězem. Odtud byl jako profesor poslán učit do Montpellier a později do Avignonu.

Od února 1352, bez jakéhokoliv přičinění, byl povolán za opata kláštera Saint-Germain-d'Auxerre a v r. 1361 se stal opatem kláštera sv. Viktora v Marseille. Od papežů Klementa VI. a Inocence VI. byl pověřován také úkoly v Lombardii, kde v Neapoli naposled před zvolením do čela církve působil ve funkci legáta.

V roce 1362, po smrti Inocence VI., ho konkláve zvolilo papežem. Papežský dvůr v té době sídlil v Avignonu, proto na konci října připlul do Marseille. Prohlásil zde, že volbu přijímá a zvolil si jméno Urban V.

Papežská korunovace se konala v Avignonu 6. 11. a brzy po ní přijal francouzského krále Jana i cyperského krále Petra, kterého jmenoval velitelem křižácké výpravy proti Turkům. Úhlavním nepřítelem církve v Itálii byl milánský Barnabu Visconti. Neuznával papeže ani císaře a duchovní osoby dával krutě mučit. Urban V. ho proto 3. 3. 1363 exkomunikoval. Visconti však přinutil papežské legáty exkomunikační bulu sníst. Nakonec papežský dvůr získal Bologni po porážce Viscontiho za půl milionu dukátů jako jeho odškodnění. Vedle starosti o křižáckou výpravu se papež od r. 1364 snažil o sjednocení italských měst na obranu proti žoldnéřským bandám, které řádily v Itálii i ve Francii. Nesvornost však kazila jeho plány a tak proti řádění banditů vydal bulu a vyzýval věřící, aby se spojili na jejich vykořenění. V květnu 1365 pobýval v Avignonu císař Karel IV. a papež s ním začal jednat o

úmyslu přesídlit do Říma, jak jej k tomu svými dopisy nabádala Brigita švédská. Francouzský král, kardinálové a dvořané jej od takového úmyslu zase všemožně odrazovali.

Přesto 30. 4. 1367 město Avignon opustil a po zdržení se v Marseille u sv. Viktora, vyplul 20. 5. k italskému Janovu, kde zakotvil po 4 dnech. Nechal zde kardinála Marka z Viterba, který měl jednat o smíru Janova s Viscontim a pokračoval do Corento, kde byl uvítán 4. 6. a ubytován u Menších bratrů, kde oslavil svatodušní svátky. Zde mu také poslové předali klíče od Andělského hradu, ale on se rozhodl pobýt ještě nějakou dobu ve Viterbě, odkud vyřizoval další církevně politické záležitosti. Zatím 24. 8. zemřel kardinál Albornot, kterému vděčil za uklidnění poměrů v Itálii a jenž připravoval jeho návrat. Dva týdny po jeho smrti byla situace ve Viterbu narušena vypuknutím povstání, které prý mělo papeže přimět k návratu do Avignonu. Papež však 14. 10. Viterbo opustil opačným směrem a o dva dny později dorazil k branám Říma.

Po slavném vjezdu na bělouši a s četným doprovodem dorazil k hrobu apoštola Petra a zasedl na papežský stolec, který byl již 63 let opuštěn. Projevil se zde jako "muž mocný činem i slovem", za jakého jej již dříve označil kard. Talleyrand. Církevní stavby byly za ta léta ve velmi špatném stavu, Laterán byl vyhořelý a na náměstích i v ulicích rumiště, močály a rozbořené paláce. Není divu, že mu návrat přičítali jako oběť a že jezdil úřadovat a přijímat audience do Viterba. Zde také v říjnu 1368 přijal Karla IV., který předtím 11. 4. ve Vídni potvrdil všechna církevní práva a výsady v Itálii. I když se vojska ligy spojila s vojskem Karla, nebylo možné ničeho podstatného dosáhnout proti rodu Visconti, neboť měl mezi německými velmoži mnoho přátel a příbuzných, takže Karel musel jednat opatrně, aby si příliš nezvětšil počet nepřátel.

V roce 1369 papeže do Říma přišel požádat o pomoc proti Turkům řecký císař Jan V. Paleologus, který se před ním zřekl pravoslaví a potvrdil své sjednocení s Církví. Téhož roku se proti Urbanu V. pozdvihlo město Perugia, najalo si žoldnéřskou bandu Hawkoodovu a plenilo kraj až po papežovo sídlo ve Viterbo. Tou dobou došlo papeži oznámení, že se chystá vypuknout válka mezi Francií a Anglií a bylo po něm žádáno, aby odjel do Francie zabránit válečnému konfliktu. Současně ho žádali obyvatelé Říma, aby zůstal a zapřísahala ho i jasnovídkyně Brigita, aby nejezdil. Přesto se Urban V. rozloučil s Itálií a 16. 9. přistál v Marseille. Hned zahájil politická jednání o míru. Ukázalo se, že tento návrat zřejmě nebyl v souladu s Boží vůlí, protože podle předpovědi Brigity těžce onemocněl. V rezidenci svého bratra, biskupa Andělína Grimoarda, po přijetí svátostí, na prostém slamníku a v benediktinském hábitu s křížem v rukou skončil 19. 12. 1370 ve věku 61 let.

Bylo o něm vysloveno mnoho dobrého. Připomenuto, jak velice miloval duchovenstvo, záleželo mu na tom, aby žilo v čistotě, cítil s trpícími.

Je připomínáno, že bulou 28. 5. 1365 jmenoval pražského arcibiskupa Jana Očko z Vlašimi legátem apoštolské stolice vedle diecézí českých i pro biskupství řezenské, bamberské a míšenské. Urban V. se také zastal Miliče z Kroměříže, kterého chtěli jeho odpůrci odsoudit jako kacíře. Vyzvedl ho jako vzor kazatele, ale též ho požádal, aby se v kázáních o antikristově nepříteli mírnil.

Pohřben byl v avignonské katedrále a později byly jeho ostatky přeneseny do opatství sv. Viktora v Maresille. Za blahoslaveného jej r. 1870 prohlásil Pius IX.

Jeho svátek býval původně 25. 5., v období, kdy réva nasazuje na květ. V souvislosti s tím prý začal být vzýván jako patron vinařů.

„... nám, nám, narodil se...“

Příběh

Ve 40 letech se Franz Kafka, který mimochodem nebyl nikdy ženatý a neměl děti, procházel po parku v Berlíně, když tu potkal malou plačící dívku, která ztratila svou oblíbenou panenku. Společně tedy neúspěšně hledali panenku, ale pomalu se blížil večer. Kafka proto holčičce řekl, ať jde domů, a přijde druhý den ráno, že budou společně ještě *panenku hledat*.

Druhý den se kolem dívali, ale nenašli ji, když tu Kafka nečekaně předal dívce dopis údajně „napsaný“ panenkou který zněl:

„Prosím, neplač. vydala jsem se na cestu do světa. Budu ti pravidelně psát o svých dobrodružstvích. “

Takto příběh začal a pokračoval až do konce Kafkova života.

Kafka během schůzek s dívkou četl dopisy panenky, popisující dobrodružství panenky, které dívce připadaly okouzlující.

Nakonec Kafka dal dívce panenku, která se jakoby znovu „vrátila“ zpátky do Berlína (Tuto panenku předem zakoupil).

„Vůbec nevypadá jako moje panenka,“ řekla dívka.

Kafka jí předal další dopis, ve kterém panenka napsala:

„Moje cesty mě hodně změnilly.“ Holčička tedy objala novou panenku a šťastně ji přinesla domů.

O rok později Kafka zemřel.

O mnoho let později našla dospělá dívka uvnitř panenky dopis. V krátkém dopise, podepsaném Kafkou, bylo napsáno:

“Všechno, co miluješ, bude pravděpodobně jednou navždy ztraceno, ale nakonec se láska k Tobě vrátí vždy jiným způsobem. “

Franz Kafka (3. července 1883 Praha – 3. června 1924; židovským jménem *Anšel*, byl

pražský německy píšící spisovatel. Je považován za *jednoho z literárně nejvlivnějších spisovatelů 20. století*. Napsal tři romány – *Amerika, Proces a Zámek* – a řadu povídek a novel (například *Proměna*). Podle něj vzniklo přídavné jméno *kafkovský*, jež existuje také v mnoha dalších světových jazycích a je typické pro situace obsažené v *kafkových románech*.

Vystudoval právo a byl zaměstnán jako úředník u pojišťovny. Nikdy se neoženil. Byl nekuřák, abstinents a vegetarián. Onemocněl tuberkulózou. Téměř celý jeho život *byl spjat s Prahou. Oskaru Pollakovi v dopise v roce 1902 napsal: „Praha nepustí. Ani Tebe, ani mě. Tahle matička má drápy. To se člověk musí přizpůsobit, nebo – . Ze dvou stran bychom ji museli podpálit, na Vyšehradě a na Hradčanech, pak by se nám snad podařilo uniknout.“*

*Když hluboké ticho všechno objímalo
a noc ve svém běhu k polovině došla,
tvé všemocné slovo, Bože,
sestoupilo z královského trůnu z nebe.*

(Mdr 18,14 – 15)

Příběh

Na fotografii je "cukrový král" Ruského impéria, Alexej Ivanovič Abrikosov 1824 – 1904, se svou manželkou Agrippinou. Tehdy to byli nejbohatší lidé země - majitelé cukrářské továrny, řetězce značkových obchodů a cukrovarů, majitelé vlastní banky a pojišťovny. Alexej dokonce už tehdy ve své moskevské továrně vyráběl čokoládová vajíčka s překvapením v podobě hračky, vlastně předchůdce „Kinder Surprise“ Manželé Abrikosovi byli také známí filantropové, protože hlavní hodnotou pro oba byla rodina, nikoliv peníze. Celkem 150 jejich přímých potomků - dcer, synů a vnoučat se sešlo na jejich zlaté svatbě! Ve svém podnikání se první radě oba manželé postarali vždy o své zaměstnance: Postavili jim bydlení a zorganizovali pro ně systém obědů zdarma a jejich dětem otevřeli školku. V roce 1889 Agrippina Alexandrovna - sama matka 22 dětí (!), založila a řídila porodnici pro 200 matek. Jednalo se o první soukromou porodnici v Moskvě, kde pracovali jen ti nejlepší lékaři a kam byly přijímány všechny těhotné ženy, bez ohledu na jejich majetkové poměry.

Rodina navíc aktivně podporovala potřebné: v Moskvě byly za peníze této rodiny zajištěny sociální jídelny, byla vybudována školka pro nevidomé děti se 150 místy. Byli to právě oni, kdo otevřel psychiatrickou léčebnu (nyní je to všeobecná nemocnice a je pojmenovaná po Alexejovi), stejně jako jedna z budov Moskevské konzervatoře.

Jak ostatně vždy říkal Alexej Ivanovič Abrikosov:

„Být bohatý je hlavně stav duše a srdce, nikoliv vaší peněženky .“

Ať poselství této tajemné vánoční noci, poselství pokoje a lásky, naplní Váš život, nejen o Vánocích, ale i ve všedních dnech.